

... RÓPTÉBEN ELKAPTA. (Lásd a 118. lapon.)

XLIV. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

1893. február 19-én.

DORINKA MENEDEKE.

— Elbeszélés képekkel. —

NAGY zenebona hallatszott a sarok-szobából. Haragos kiabálás, ingerkedő kaczagás vegyest.

— Add ide! Tüstént add ide! sikitott egy éles vékony hang.

— Igenis, tüstént, rögtön, iziben, mihelyt a festékes ládámát elő adod.

— Ne ingerelj, add ide mindjárt!

— Már megmondtam a feltételt. Máskép nem kapod meg, ha csak magad le nem veszed a szekrény tetejéről. Csak hogy arra még egy kicsit kurtácska vagy.

Nagy kaczagás hangzott s még élesebb haragos kiáltás:

— Ti mindnyájan gonoszak, haszontalanok vagytok! Nem állhatlak... nem!... gyűlöllek mindnyájatokat... igenis, gyűlöllek, rátok sem nézek soha, soha! Jaj, bár csak ne is volnának fiuk a világon, vagy legalább nekem ne volna egyetlen fiu testvérem sem! Mind mind olyan szenvedhetetlenek! De megálljatok csak! Majd megfizetek én nektek! Tízszeresen!... nem, százszorosan! Megemlegetitek!

Erre is csak kaczagás volt a válasz, még pedig akkora, hogy a negyedik szobába is elhangzott. A következő pillanatban már nyílt is az ajtó és komoly arccal belépett az apa.

— Micsoda éktelen láрма és veszekedés ez? Már ismét elfelejtkeztek minden illendőségről, s még arra sem gondoltok, hogy a mama nagybetegem fekszik? Ki okozta

ezt a zenebonát? Dorinka, ugy látom, megint te vagy a békebontó.

— Én nem... én nem, apácska! De mikor engem bántanak, nem hagyom magamat.

— Fiuk, mit csináltok vele? Nem volna szabad megfélelkeznetek róla, hogy ti fiuk vagytok, Dorinka pedig leány.

— Oh, nem engedi ő maga sem, hogy megfélelkezzünk róla, kedves apa, szólt a legnagyobbik fiu. De hát ami sok, mégis sok. Nem engedhetünk mindent a kénye-kedvére.

— Hát ugyan mit akartál most, Dorinka?

— Nem akartam egyebet, kedves apa, csak azt, hogy adják ide a bábumat. Béla föltette oda a nagy szekrény tetejére és nem akarják ide adni. És még csufolnak, nevetnek.

— Fiuk, ez nem helyes. Béla, tüstént add le a bábút! Te pedig Kálmán, mint legidősebb, már okosabb lehetnél, hogysesm ilyen patvarkodásban segíts nekik.

— Nem igen segitettem, kedves apa. De nem tehettem ellene, mikor igazuk volt. Mert Dorinka csak a felét mondta meg az igaznak. Béla elvette ugyan a bábút, de nem ok nélkül. Mialatt oda voltunk iskolában, Dorinka eltette a Béla festékes ládáját és nem akarja elő adni; azt vitatja, hogy neki is szabad azt használnia; ezért aztán Béla zálogul elvette a bábút, és azt mondta, hogy mindjárt vissza adja, mihelyt a festékes ládáját megkapja. De hát Dorinkával nem lehet boldogulni; azt akarja, hogy mindent a maga szeszélye szerint tehessen, mi pedig türjük el.

Az apa nem szólt minjárt. Mintha olyan formát gondolt volna, hogy Kálmán alighanem igazat mond. Mert csakugyan nehezen

lehetett akaratos. És ennek oka. Öt t... egyetlen l... delgették, kisasszony valósággal hugocskáj... hordozták... gondjuk, l... Amit a k... meg kelle... nehéz fel... nagyocsk... többet tu... is, ami na... volt a fiú... is minden... pedig vég... engedelme... pedig egé...

— Ner... tudhatná, bizony el... velünk.

Csakho... volt, hogy háboruság... sűrűn, h... nem tartl... Mert az a... a dolgai... dett el, m... fogadta, r...

— Ba... hogy ilye... beteg ma... látom, m... Végre is l...

lehetett Dorinkával boldogulni, amilyen akaratos, elkényeztetett és indulatos volt. És ennek talán nem is egészen maga az oka. Őt testvér közt a legfiatalabb s az egyetlen leány. Mint kicsi babát úgy dédelgették, becézték mint valami királykisasszonyt, legfőképp pedig a fiúk, kik valósággal versenyeztek, hogy kedves kis hugocskájoknak a kedvében járjanak. Őlben hordozták, mulattatták, s az volt legfőbb gondjuk, hogy mindig meg legyen elégedve. Amit a kicsike kívánt, annak török-szakad meg kellett történni. Csakhogy ez lassacskán nehéz feladat kezdett lenni. A kicsikéből nagyocská lányka lett, aki egyre többet-többet tudott kívánni és parancsolni, olyat is, ami nagyon kellemetlen és alkalmatlan volt a fiúknak; és megszokta, hogy most is minden az ő kedve szerint történjék. Ez pedig végre is lehetetlenné vált, a fiúk nem engedelmeskedtek neki mindenben, utoljára pedig egészen felmondták a szolgálatot.

— Nem olyan kis baba már, hogy ne tudhatná, mi a helyes, mondogatták. Attól bizony el kell szoknia, hogy akármit tehet velünk.

Csakhogy Dorinkának esze ágában sem volt, hogy elszokják tőle. Volt tehát örökös háborúság, mely kivált azóta ismétlődött sűrűn, hogy a mama fekvő beteg lett és nem tarthatott köztök folytonosan rendet. Mert az apa napközben gyakran járt távol a dolgai után. Annál inkább kedvetlenegett el, mikor haza térve, olyan zenebona fogadta, mint most is.

— Baj, baj, mondá. Nem engedhetem, hogy ilyen patvarkodás zavarja naponként beteg mamátok nyugalmát. Dorinka, ugy látom, mégis te vagy leginkább a hibás. Végre is kénytelen leszek írni Zsófi néninek.

Ezt már említette egyszer-kétszer s ez félig-meddig fenyegetéskép hangzott. Hogy miért, azt a gyermekek voltaképp maguk sem igen tudták, mert Zsófi nénit soha sem látták, csak úgy híreből ismerték.

Annyit hallottak róla, hogy testvére a mamának is, meg Gábor bácsinak is, és ott él a Gábor bácsi falusi nagy kastélyában, honnan nem igen szeret kimozdulni. Leginkább olyankor emlegették, mikor Gábor bácsit és a neje ellátogattak a fővárosba Dorinkákékhöz. A gyermekek szülei mindig nagyon melegen tudakozódtak Zsófi néni felől és mindig sajnálták, hogy egyszer már ő is mért nem jön látogatóba. Erre Gábor bácsi rendesen ilyen formán felelt:

— Tudod, kedves hugom, Zsófinak sok a dolga és nem szereti, ha valami kizökken a kerék-vágásból. Igen szigorú rendet tart s mi a nőmmel egészen rábiztuk a háztartást és a gyermekeink nevelését. Megvallom, hogy én magam nem tudnám olyan jó végezni, mert nem tudok olyan szigorú lenni. Pedig szükséges, ahol négy leány-gyermek van és nagy háztartás, mint nálam.

— Szépen kifigurázod önmagadat, élcelődtek ilyenkor. Férfi létedre azt vallodd, hogy testvér-nénéd jobban tudja tartani a gyeplőt.

— Mért tagadjam, ha igaz? Egy kicsit még magam is félek Zsófitól. Tudjátok, még gyermek-koromba ragadt ez rám, mert ő jóval öregebb s már engem is ránczban tartott. Nagyon jól tette. Most pedig még jobban ért hozzá s pompásan tud végezni mindenkivel, aki rossz fát tett a tüzre.

Dorinka és a fiúk is hallottak ebből egyet-mást. Persze, hogy így aztán nem valami nagyon kívánczoktak Zsófi néni után s jobb szerették, ha nem jön soha látoga-

tóba. Kivált Dorinka volt hajlandó elhinni, hogy ez a Zsófi néni alighanem afféle vas orrú bába vagy sárkány fejű szörnyeteg. Mert annak már a fele sem tréfa, ha még maga Gábor bácsi is fél tőle.

És most apa azt mondja, hogy irni fog Zsófi néninek. Talán csak nem azért, hogy ide hívja?

— De biz' azért, évődött az a gonosz Béla. Meglásd, holnap vagy holnapután már itt lesz a sárkány és elvisz, mert itthon sehogysem akarsz békességben maradni.

— Ugyan ne ijesztgesd! csitította Kálmán.

— Nem ijesztem, de jó lesz ha készül a szomorú sorsára, ingerkedett tovább Béla. Tudom én, amit tudok. Az ilyen veszedelmes boszorka vagy sárkány viszi el a békétleneket. Bizonyosan van Zsófi néninek is titkos barlangja, ahova bedugja a bűnösöket, hogy aztán kedvére kinozhassa őket. Oh, olvastam én már ilyen rettenetes barlangokról! No, mondhatom Dorinka, nem szeretnék a bőrödben lenni, ha oda kerülsz a Zsófi néni barlangjába.

— Nem igaz, nem kerülök oda! Nincs is olyan barlangja! És a mama sem engedné, hogy oda vigyenek, kiáltá a kis lány.

Dorinka nem volt egészen tisztában a dologgal. Ő is olvasott már borzongós meséket, de hát tudta, hogy az csak mese. Azt azonban mégsem merte volna határozottan mondani, hogy csakugyan nem lehetséges-e valami afféle veszedelmes dolog, amelyet most Béla oly roppant komoly képpel emleget. Csak biztatta magát.

— Mese-beszéd az. Nem is visz engemet el az a gonosz Zsófi néni. Jó nekem itthon, miért mennék el?

Az igaz, hogy Dorinka teljesen meg volt elégedve a maga dolgaival. Ha volt is háboruskodása a fiúkkal, nem igen bánta; legtöbbször mégis ő diadalmaskodott, és mióta a mama beteg, még dorgálást is ritkán kap.

Másnapra már jóformán el is felejtette a fenyegetést, ijesztgetést és a legjobb kedvvel játszott szobájában, mikor nagy robajjal törtetett be két testvére, Béla és Dani.

— No, láttad-e már Dorinka? Beszélte vele? kérdé Béla élénken. Mikor mentek? Mikor visz? Kocsin mentek vagy a levegőben repültök?

Dorinka meghökkenve sejtette, kiről, miről van szó; de nem akarta hinni.

— Kiről beszélsz? Kit láttam volna?

— Kit mást, mint a veszedelmedet! Már itt van, megérkezett!

Nem is mondta Béla, hogy voltaképp kicsoda érkezett meg, de Dorinka mégis izgatottan kiáltá:

— Az nem igaz! Megint csak boszontani akartok.

— Ments Isten! Ellenkezőleg, vigasztalni akarunk.

— Nincs szükségem semmi vigasztalásra, nincsen semmi bajom.

— Ha még nincs, majd lesz. Mert az imént, mikor a rajz-órára mentünk, jól láttuk, hogy koci állt meg itt a házunk előtt és Zsófi néni szállt ki. Azt hittük, már beszélt is veled, mert annak már több mint egy órája.

— Velem nem beszélt senki és nem is fog beszélni senki! kiáltá Dorinka mérgesen. És ide nem érkezett senki.

— Már azzal hiába biztatod magadat, szólt Dani. Mert csakugyan megérkezett. Jól láttuk, mikor kiszállt. Én rá is ösmer-

tem, mert
hogy milye

— Én
Béla, akár
csak, mind
előre.

kigyóval a
hatalmas s

— Nagy
tott ilyen.
boszorkány

tem, mert Gábor bácsi sokszor elmondta, hogy milyen.

— Én is egészen jól láttam, folytatá Béla, akár le is tudnám rajzolni. Megállj csak, mindjárt lerajzolom, hogy te is tudd előre.

Béla ügyesen rajzolt s egy papiros-darabra gyorsan oda pingált egy torz-alakot, melytől a már ugysis fölízgatott Dorinka meg is ijedhetett. Ijeztően meredt szemü szörnyeteg öreg asszonyt rajzolt pápaszemmel, hegyes állal, pupos háttal, kendő helyett

A BITORLÓK. (Lásd a 125. lapon.)

kigyóval a nyakán, míg a hátából két hatalmas sárkány-szárny nőtt ki.

— Nagyon jól sikerült. Nézd, szakasztott ilyen. Azért van szárnya, mert az ilyen boszorkány vagy sárkány, tudod, repülni

is szokott. Meglehet, hogy majd éjjel belopózik hozzád, fölkap és elnyargal veled.

Dorinka meg volt akadva. Azt persze nem hitte, hogy a Béla rajza egészen pontos, de csakugyan hallott ő is valami kocsi-

zörgést, aztán mozgást a házban, idegen hangot. Hát az mégis igaz lehet, hogy az a veszedelmes boszorkány néni megérkezett. A fiúk pedig, látva meghökkenését, még nagyobb kedvöket találtak benne, hogy boszantsák és ijesztgessék.

— Ha nem hiszed, hogy megjött, hamar meggyőződhetel. Menj ki, s kérdezd meg valakitől.

Nem is kellett kimennie, mert épp ekkor lépett be a szobalány, izenettel a mamától, hogy a gyermekek maradjanak itthon, mert megjött Zsófi néni, mindjárt ide is jön hozzájuk, most benn van a beteg mamánál.

— No már elhiszed, ugy-e? szolt Béla roppant komoly képpel. Majd el fogod hinni azt is, hogy éretted jött. Mert addig jár ám a korszó a kutra, míg el nem török; te is addig békétlenkedtél, míg apácska végre megelégtelt. Mondta tegnap, hogy ez a te örökös izgágáskodásod halálba kergeti a mamánkat, tul kell adnunk rajtad.

— Ugy bizony, toldá meg Dani. És most itt van már Zsófi néni és elvisz magával.

— Nem visz! Nem visz! Nem, nem! toporzékolt Dorinka.

— Már pedig elvisz! Meglásd, hogy elvisz. Bizonyosan kiszemelte számodra a helyet a boszorka-barlangban.

Nem igen okos dolog volt, amit a két fiu mivelt. Mikor látták, milyen tomboló haragba tört ki hugocskájok, csak még inkább ingerelték.

— Már jön is, szolt Béla. Figyelj csak! Én már hallom, már csattog a sárkány szárnya a tornáczon... ni, már nyílik az ajtó.

Csakugyan nyílt az ajtó. Dorinka, ijedtében és vak indulatában, azt sem tudta, mit mivel. Toporzékolva kapott föl egy kést, mely épp ott hevert az asztalon.

— Érettem ne jöjjon! Engem nem visz el! Én nem hagyom magamat!

És abban a meggyőződésben, hogy a sárkány néni fog belépni az ajtón, teljes erővel az ajtó felé dobta a hegyes, éles kést. Az ajtón pedig ugyan-e pillanatban két testvére lépett be, Jenő és Kálmán. Ijedten sikoltottak föl mindnyájan, mert a kés egyenesen a Jenő szemének röpült. De nem érte el. Mert Kálmán, látva a veszedelmet, villámgyorsan előre ugrott és röpében elkapta a kést. (Lásd a képet a czimlapon.)

Jenőnek a szeme meg volt mentve, de baj mégis történt, még pedig nagy. Mert Kálmán, amint az éles kést hirtelen elkapta, nagyon veszedelmesen megsebesült. A kés éle végig metszete a tenyerét, az éle pedig befurodott a karjában éppen az ütő-ér mellé. A vér erős sugárban lövelt ki s össze fecskendette a padlót s a butorokat.

Kálmán elejtette a kést és ijedten kapott sebesült kezéhez a másik kezével, elfojtani igyekeztén a vérzést. De ez nem sikerült. A többiek rémülten sikoltoztak és futkostak össze-vissza, s a zajra besietett az öreg szakácsné.

— Uram Teremtóm! Mi történt? Jézus Mária! Kálmán urfi, mit csinált a kezével? Hamar be kell kötni, hiszen elvérzik! Béla urfi szaladjon... hívjon valakit segítségül... csak a mamához ne menjen... nagyon megijedne...

— Oh, nem nagy baj... csak egy kis véletlen baleset, szolt Kálmán nagy önuralommal.

De azt hijába mondta, hogy nem nagy baj. A roppant vérzést nem tudták elfojtani s Kálmán mihamar érezni is kezdte

a hatásá
tántorgot
tetve őt a
Dorink
nézte.

A LIG
Kis p
Hó-tak
Annyj

Csacs
Folyto
Jól vo
Meglás

Akkor

a hatását, mert szemei elhomályosultak, tántorgott s az öreg cseléd fogta fel, lefektette őt a pamlagra.

Dorinka pedig halál-sápadtan, reszketve nézte.

(Folytatása következik.)

MICZI DALAI.

— Ismeretes nóták dudjára. —

*A LIGETBEN elnémult a madárdal,
Kis pacsirta a magasban nem szárnyal.
Hó-takaró borítja a vidéket —
Annyi virág, annyi öröm mivé lett!*

*De bár mostan havaz is,
Lesz még vidám tavasz is,
Is, is, is.*

*Vissza tér a napsugár,
Virágos lesz a határ.*

A határ.

*Vissza jön a madár sereg,
Megélénkül a berek:*

*Megjön az én kedvem is,
Felvidámul szívem is,*

Is, is, is.

*Csacska Lidi csacska szája meg nem áll,
Folyton folyvást fecseg, dalol, kiabál.
Jól volnál te csacska Lidi madárnak,
Meglásd, egyszer kalitkába bezárnak,*

Kapsz friss vizet, hideget,

Kendermagot eleget —

Akkor aztán mindig dalolj, ugrálj csak!

A CSILLAG-MEZŐ.

KÉT jó barát sétált egy szép csillagos estén künn a szabadban. Beszélgettek erről is, arról is, mignem az egyik fölpillantott a csillagos égre.

— Ha nekem annyi ökröm, lovam, juhom volna, ahány csillag ragyog az égen!

— No, én meg azt kívánám, hogy akkora földem, rétem lenne, mint az a égboltozat.

— Akkor én aztán ott legeltetném az én nagy nyájamat.

— Már persze ha én megengedném.

— Akár engednéd, akár nem.

— De bizony nem tehetnéd ha nem engedném.

— Már pedig megtenném, mert akkora legelő nem volna más.

— Az a te gondod volna. Én nem engedném, punktum.

— Én pedig nem kérdezném, punktum.

Szóbul szó lett, egyre tüzesebben össze pöröltek, végre hajba kaptak, kést rántottak és dühösen vagdalták egymást. Már több sebből vértett mind a kettő s talán agyonszurják egymást, ha szerencsére néhány ember még idején szét nem választja őket.

— Micsoda halálos tusa volt ez köztek? kérdék az emberek. Miért volt ez a véres viadal.

Egyik is, másik is bele kezdett, hogy elmondja. De csakhamar megakadt egyik is, másik is, és röstelkedve hallgatott el. Végre az egyik így szólt:

— Roppant balgaság volt. Azon kezdtük, hogy ha nekem annyi tulkom, juhom, volna, mint csillag az égen, barátomnak meg akkora legelője, mint a mekkora az égbolt: hogy hát akkor mit tennénk, mit nem tennénk. Bohó együgyűség volt az egész, de fölfortyantunk s a magunk kárával bizonyítottuk be, hogy a fékezetlen heveskedés nagy bajt csinál még a semmiből is.

LÁTOGATÁS A JÉG-KIRÁLYNÁL.

— Mese öt képpel. —

SÖPÖGÖTT az eresz, piszkos, puha, sáros keverékbe süppedt a kocsi az uton, hol még nem rég ropogós havon siklottak vígan a szánok. Tél apó már-már bucsuzni készült s annyira busult ezen, hogy a jég-csapokról nagy köny-csepeket potyogtatott le. Másnapra mást gondolt és haragosan megrázta a szakállát, újra hóval borította a földet,

jéggel a vizeket. De az emberek már nem igen ijedtek meg.

— Mégis csak a végét járja. Sokáig már nem fog garázdálkodni; most sem győzi már igazán s alig gyürközik neki, mindjárt ellágyul.

De ha mások mondták is, Gusztika még nem mondta és nem is hitte. Vagy ha voltaképp hitte is, mégsem akarta elhinni.

— Nem lehet az! Még tél ideje van. Még én korcsolyázni akarok! Tegnap is

SZÜNET NÉLKÜL TOVÁBB . . . (Lásd a 121. lapon.)

láttam, milyen jó vastag jég van még a tavon. Megyek is.

Indult, de nem ment. Mert az ajtóban találkozott az apjával, ki így szólt:

— Korcsolyázni akarnál? Annak már vége. Nem szabad a tóra menni, a jég már nagyon megporhanyult, beszakadhat. A korcsolyáidat akár el is teheted már a jövő télig, elég volt ezúttal ebből a mulatságból.

Gusztika egészen más véleményben volt. Már hogy lett volna elég! Mikor neki legkedvesebb mulatsága a korcsolyázás. Remekel is benne, megbámulják összes pajtásai,

egyetlen egy sem versenyezhet vele. És most abba hagyja! Hát nem boszuság ez?

— Nem is tudom, mire való ez az ostoba olvadás! Miért nem fagy becsületesen? Az volna a jó, ha egész esztendőn át tél volna, mindig lehetne korcsolyázni.

Duzzogva tért vissza szobájába és olvasmányt vett elő. Az északi sarkvidékről, eszkimókrul, jéghegyekről, örök hómezőkrül, hótalpakon iramodó lappokrul szóló érdekes könyve volt, ezt olvasgatta. Ha már nem korcsolyázhat, legalább olvas róla és nézi a képeket.

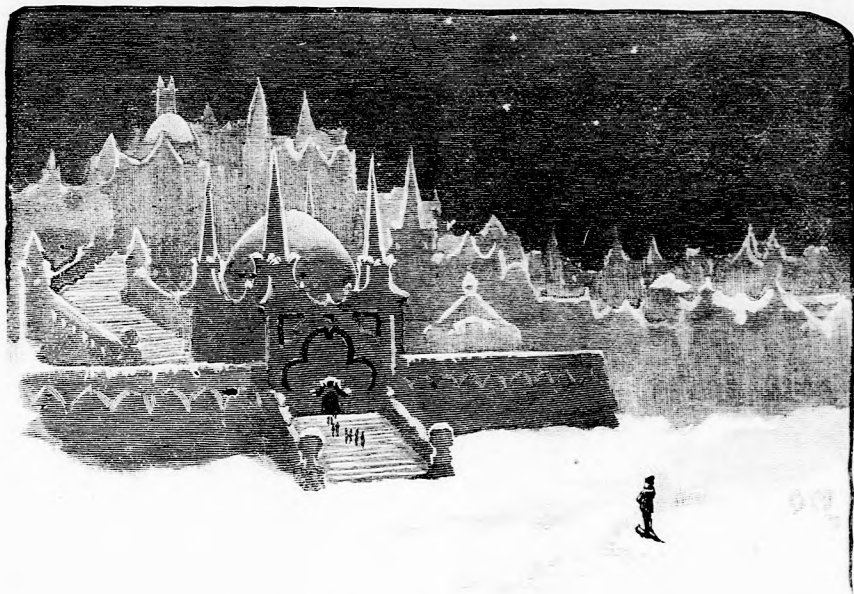
— Mil
Mindig v
hatnak a
hótalppal
mindig t
én juthat
kodik, ah
Elképz
olyan leh

hó-talpak
volna . . .
vigyék, m
akkor se
akart néz
Szünet
tovább (1
dott, sebe

— Milyen jó dolguk van azoknak ott! Mindig van jég, van hó s kedvökre mulathatnak akár korcsolyával a jegen, akár hótalppal a havon. Bár csak nálunk is mindig tél és hó volna! Vagy ha legalább én juthatnék el oda, ahol a Jégkirály uralkodik, ahol mindig lehet korcsolyázni!

Elképzelte, hogy az voltakép nem is olyan lehetetlen. Hótalpat köt a lábára és

gyorsan végig siklik a még hófödte mezőkön, mindig tovább-tovább északnak . . . csak úgy röpül, akár a madár a légtérben. Meg is teszi . . . Miért ne? . . . Hiszen ime, itt van már a lábára kötve a hótalp, éppen olyan, mint a könyvben lerajzolt lapp legényé . . . Még egy gondolat, és már kívül volt, szélsébesen siklott végig a havas tájon. Nem is került fáradságába . . . azok a

A JÉGKIRÁLY FŐVÁROSA. (Lásd a 122. lapon.)

hótalpak mintha a maguk erejéből vitték volna . . . s még talán azt is tudták, hová vigyék, mert pihenés nélkül repültek s még akkor sem álltak meg, mikor kissé szét akart nézni, hogy hol is van már.

Szünet nélkül, szakadatlanul egyre csak tovább (Lásd a képet a 120. lapon.) iramodott, sebesebben mint ahogy a madár re-

pül. Hólepte országokon, befagyott tengereken kábító gyorsasággal siklott végig s egy nagy, véghetetlennek látszó tengeren túl vakító fehér hóval borított tájra jutott. Itt végre lassabbá lett az iramodás s itt már kissé szétnézhetett. Eleinte nem sokat látott, mert nap itt nem ragyogott, csak halvány csillagok pislogtak a szürkés egen

s esti szürkület borult az egész tájra. Szemei azonban lassanként hozzá szoktak és látta, hogy egy roppant városhoz közeledik, melynek hatalmas palotái, bástyái, falai mind csupa jégből valók voltak.

— Ez bizonyosan a Jégkirály fővárosa. (Lásd a képet a 121. lapon.) gondolá. Itt találok azt, amit annyira kívántam.

Bement a jég-városba. Szinte meghökkent amint az utcákon végig ballagott. Mély,

halotti csönd uralkodott a városban. Járta-keltek az utcán az emberek, de mind annyian szótlanul és oly végtelenül bánatos tekintettel, hogy Gusztikának szinte megdobbant a szive. Látta hogy ebben a városban nem létezik öröm. Mindenfelé csak fagyos némaság, borongás, hangtalan szomorúság.

Csakugyan ez volt a Jég-király birodalma. Ide soha sem süttött be a nap mosolygó

... MEG AZ ORRUK IS BE VOLT PÓLYÁZVA.

sugara, tehát nem is élesztett meleget. Minden jó kedv, kellemes érzés ki volt innen tiltva. Dermesztő áramlat csapott elő minden oldalról, fagyos borzongás remegtette meg Gusztikát. Szólni akart egyik-másik emberhez, de ezek kedvetlenül fordultak el s mogorván intettek szemökkel, hogy ne zavarja őket. De tán nem is tudtak volna szólni, mert a hideg ellen még az orruk, szájuk is be volt pólyázva.

Már inkább vissza szeretett volna Gusztika fordulni, de hó-talpai csak vitték tovább, mignem egy nagyszerű palotához ért, melyben szinte végtelennek látszó lépcsőzet vezetett fölfelé. Ezen a lépcsőn pedig olyasmit látott Gusztika, hogy igazán meghökkent.

— Valjon mik ezek? Szobrok-e vagy élő fiúk?

Mert a lépcsőn véges végig két oldalt

sorfalban
zetből és
kicsikék é
Mereven,
dermedve
tak ott; s
mintha
volna. N
lyikben C
tika mint
is ösmert
na egyik-r
pajtására.
dalt rop
kő-rozma
strázsálta

A hosszú
eső vég
legfölül
csarnok
kedett, s a
Gusztika
ért, a cs
tulsó
óriás a
pilantott
trónon ül
dalán
mas jeges
vével.

— Ez
nyosan a
király!go
Gusztika.

Csaku
az volt. C
vének
szott, am
sem láto
földig ért

sorfallban állt töméntelen fiu, minden nemzetből és mindenféle korból, öt-hat éves kicsikék és tizenkét-tizenhárom éves diákok. Mereven, megdermedve álltak ott; s mégis mintha éltek volna. Néme-lyikben Gusztika mintha rá is ösmert volna egyik-másik pajtására. Oldalt roppant kő-rozmárok strázsáltak.

A hosszú lépéső végében legfölül nagy csarnok emelkedett, s amint Gusztika ide ért, a csarnok tulsó végén óriás alakot pilantott meg, trónon ülve, oldalán hatalmas jeges-medvével.

— Ez bizonyosan a Jégkirály! gondola Gusztika.

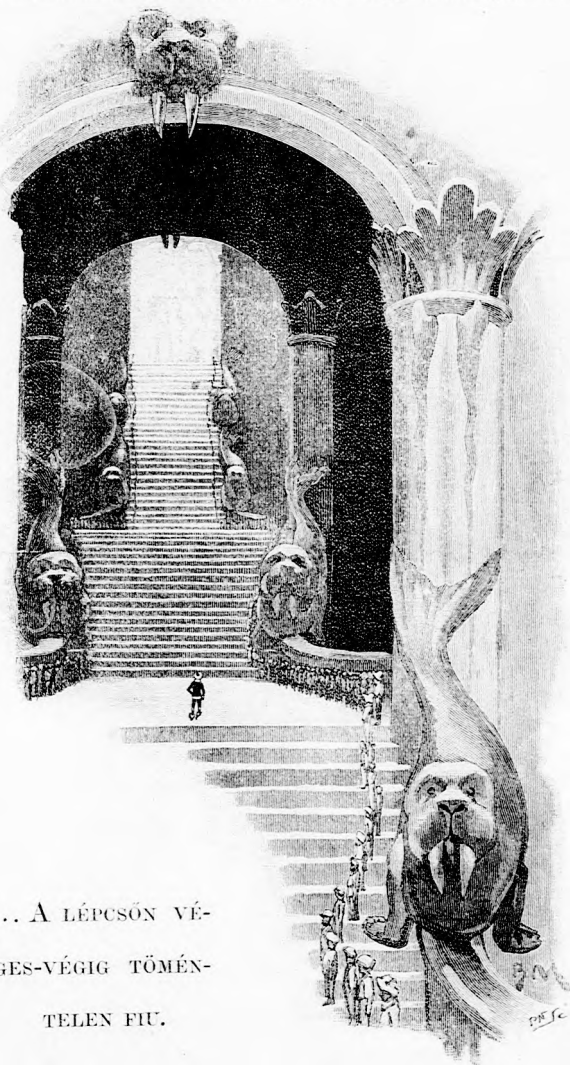
Csakugyan az volt. Olyan vénnek lát-

szott, amilyen vénséget Gusztika még soha sem látott. Hosszu fehér szakála egészen a földig ért. (Lásd a képet a 124. lapon.) Szemei

azonban élénken villogtak s Gusztika remegve állt meg előtte. Nem tudta mit mondjon, hogy miért jött ide. De a Jégkirály nem is várta, hanem maga szólalt meg:

— Hát te is eljöttél, fiacskám? Nagyon derék. Szerettem, ha szaporodnak híveim, mert bizony kevesen vannak. De mégis csak telnek az olyan elszánt fickókból, a milyen te vagy. Mert neked is jó dolgod volt otthon, kedves hajlékod volt, szerető szüleid, jó pajtásaid, vidám szórakozásaid. De ezzel nem érted be s elégedetlen voltál, mert ma reggel kisütött a nap és igérni kezdte az új tavaszt, az enyhe meleget, mely életet fakaszt és

hasznára van embernek, állatnak, növénynek. A te kedves multságodat azonban zavarta, te pedig egyébbel nem törődöl, tehát ide

... A LÉPCSŐN VÉ-
GES-VÉGIG TÖMÉN-
TELEN FIU.

jöttél. Ámde tudod-e, hogy ahol nincs meleg napfény, hanem örökös tél és hideg, ott nincs öröm, csak szenvedés. Láttad már alattvalóimat? Mit gondolsz, boldogok-e?

— Oh de-hogy! Oly szomorunak mind! hebegte Gusztika.

— Meghiszem azt! Pedig azt érték el, amit kívántak: az örök telet. Itt nem látnak többé soha napfényt, sem virágot, sem buza-kalászt vagy izes gyümölcsöt; nem is sétálnak soha zöld mezőn és lombos erdőn. Örök hómező és jég a hazájok. Tehát ezek közt akarsz most már té is élni?

— Nem, nem! kiáltá Gusztika rémülten. Inkább haza

De a jégkirály rettenetesen össze ránczolta a homlokát és mennydörgő hangon mondá:

— Ohó, barátocskám! Aki egyszer ide jött, az nem térhet többé vissza. Azt kívántad, hogy ott élj, ahol örök a tél. Meglesz.

Tudom, szökni szeretnél, de arról mindjárt teszünk. Ezek a pajtásaid, akik itt sorban állanak, épp úgy gondolkoztak s most itt szenvedik büntetésüket mint jég-szobrok és csak az szabadul, aki rászánja magát, hogy itt marad és lesz örökre olyan bus ember, a melyekkel találkozottál. Állj oda a sorba!

Szegény fiu érezte, hogy a vér meghűlt benne, kezé-lába merevedik, bizonyosan már jég-szoborrá is kezd válni.

Szörnyü volt az a gondolat, hogy most már itt áljon örökre mint jég-szobor, vagy pedig megfogadja, hogy a jég-városnak lesz örökre bus lakosa! Kinjában keserves

zokogásra fakadt s mély megbánással sohajtá:

— Oh mennyire bánom, hogy elégedetlen voltam az én szép kedves hazámmal! Megérdemlem a büntetést!

... SZAKÁLLA A FÖLDIG ÉRT. (Lásd a 123. lapon.)

Az ősz megolvadt robajjal összekott a székpantva a ften ébredt

Bámulva ugrott talp — Jaj ó Nem tudom ahol örökké renese, hog is fogok én többé!

SZÉP

A
Jó d
A

De r
V
»Kil
A

Min
A
Tink
V

Muc
A
Addi
O

S m
A
S va
A

Befu
H
S M
N

Az őszinte bünbánó sohajtól hirtelen megolvadt a Jégkirály jégpalotája, nagy robajjal össze omlott és Gusztika — lebukott a székről a földre, keményen oda koppanva a fejét, úgy hogy ugyancsak ijedten ébredt föl.

Bámulva nézett szét, aztán örvendve ugrott talpra.

— Jaj de jó, hogy ismét itthon vagyok! Nem tudom ugyan, igazán ott jártam-e, ahol örökké tart a korcsolyázás: de jó szerencse, hogy haza kerültem. No hiszen nem is fogok én olyan oktalanságot kívánni soha többé!

A BITORLÓK.

(Képpel a 117. lapon.)

SZÉPEN aludt kis ágyában
Az Erzsike Viczája;
Jó dolgát megirigyelte
Az Erzsike két cziczája.

De még Muczkó a kutya is,
Velük egyet gondola:
»Kilódtjuk a bubácskát!«
A terv és tett egy vala.

Minka czicza a kis fogát
Asta czicza fejébe,
Tinka czicza a karmával
Vágott égszin övébe.

Muczkó a füstös orrával
A lábával, sügyivel
Addig tolt, míg a buba
Ott terült a földön el.

S mintha mi sem történt volna:
Az ágyat elfoglalák;
S vaczkot túrta, majd kidönték
Az ágyacska oldalát.

Befut Erzsike a zajra ...
Ho! a bot? ... egy pillanat ...
S Muczkónak s a két cziczának
No, volt szörnyü hadd el hadd!

KÖNYÖRÜLETES ALLATOK.

MINAPÁBAN két érdekes történetkét hallottam annak bizonyosságául, hogy az állatok értelmisége indulata, néha mily meglepően nyilatkozik.

Paripa volt az egyik történet jeles szereplője. Egy öreg tábornok paripája volt s gazdájával együtt kellemesen éldegélt a tábornok falusi birtokán. Már nem vitézkedtek, nem jártak fényes parádéra sem, hanem nyugalomban éltek, de naponként tettek a környékben sétalovaglást s ismerte is mindenki az öreg urat és a szép paripáját.

Egy ízben, mikor a tábornok kissé gyöngékedett, egy unokaöccse volt nála látogatóban. Ez készséggel vállalkozott rá, hogy a közeli városba lovagolva elhozza az öreg urnak a szükséges gyógyszert. Fölnyergelték a tábornok paripáját s az ifju elindult. Még ki sem ért a faluból, mikor egy öreg koldus levett kalappal jött szembe és alamizsnát kért.

— Nem érek rá, sietek, mondá a fiatal ember.

Sietett volna is, csak hogy a ló nem indult. Hiába sarkantyuzta, nem mozdult. A fiatal ember röstelte, hogy az előtte álló öreg koldusnak ne adjon egy krajczárt; a zsebébe nyult tehát s oda dobta az alamizsnát.

— Isten fizesse meg! mondá a koldus. Alig mondta ezt ki, a ló megindult a maga jószántából. Nehány száz lépésnyire egy másik koldus állt a lovas elé. A ló ismét megállt. Megint minden úgy történt, mint első ízben. Ekkor a fiatal ember már gyanítani kezdte a dolog nyitját. Utjában menet is, jövet is még többször találko-

zott koldussal s mindannyiszor pontosan ismétlődött az első jelenet. Mikor a fiatal ember vissza érkezett a tábornokhoz, nevetve mondá:

— Kedves uram bátyám. máskor ha valakit a lovára ültet, adja ám oda az alamizsnás erszényét is!

Elmondta, hogyan járt s az öreg ur elégedetten szólt:

— Derék állat! Lám, ezt nem is tudtam róla. Hát igaz, hogy mindig megszoktam állni, ha koldus kerül eléem és mindig adok alamizsnát. Hű lovam ezt pontosan megjegyezte magának. Ezért ma dupla abrakot kap.

A másik történet szereplője egy kis kutya. Zuzmarás, csikorgós hideg téli napon a szobában volt gazdájával. Az ablaknál ültek, gazdája olvasott, a kutya pedig a széken ágaskodva kitekintett az ablakon át az utcára.

Egyszerre haragosan morogni kezdett, aztán mérgesen ugatott, majd gazdájához fordult és vinnyogott, mintha kérne valamit.

— No mi a baj? kérdé gazdája.

A kutya megint kifelé morgott. Gazdája is kinézett. Szemközt a kapuban egy sovány, kiéhezett loncsos eb húzta meg magát a dermesztő szél elől, de nem nyugodhatott, mer egy vásott fiu ütötte, kinezta. A szegény állat csak sivazkodott, de nem mert védekezni; látszott hogy már nagyon sokszor megkinozták így s bizonyosan azt tapasztalta, hogy még rosszabb, ha védekezni próbál. Olyan nyomorult volt, hogy már megharagudni sem mert.

De atyjafia ott az ablak mögött nyilván nagyon megsajnálta s a vásott ficzkóra megharagudott; ezt mutatta viselkedésével. Gazdája ki akarta egészen próbálni. Jó kövér konczot vett elő, kiment a kapu elé, oda hívta a loncsos kóbor kutyát s neki adta a konczot. A szegény állat mohón falta. Könnyőreletes pajtása pedig láthatólag meg volt elégedve, vigan csovalta farkát és hizelkedve simult gazdájához. Jól látta, hogy szegény pajtása kövér konczot kapott, engedte békén falatozni, még csak

nem is közeledett hozzá, hogy talán részt kaparítson a jó falatból. Csak nézte messziről, hogy az inséges eb mint lakozik. S mikor a kóbor eb a koncz maradványával hirtelen eliramodott, a könnyőreletes kis kutya vigan ugrándozva tért gazdájával vissza a szobába.

MORRA-JÁTÉK.

SOKFELÉ nem ismerik ezt az egyszerű játékot, mellyel pedig egy-egy kis időt mulatságosan lehet eltölteni. Nem kell hozzá semmi készülék, éppen csak a két játékos. Jó azonban, ha van egy harmadik is, aki a jelt adja, a játék pontos folyását ellenőrzi és följegyzi.

A két játékos szembe ül vagy áll, és arcaíig emeli ökölre szorított jobb kezét, mialatt a játszó társa szemébe néz. Az adott jelre mind a ketten egyszerre kinyújtják fölemelt kezöknek egy vagy több ujját és ugyan-abbban a pillanatban valamelyik, tetszés szerinti számot nevezik meg az 1—10 számok közül. A feladat az, hogy eltalálják, ketten együtt hány ujjokat nyujtották ki.

Pl. Andor és Béla játszanak s Andor mind az öt ujját kinyujtva azt mondja: *nyolcz!* Ugyanakkor Béla *négy* ujját nyujtotta ki s azt mondta: *hét!* Mivel egyikök sem találta el az igazi számot ($5+4=9$), tehát ez a mérkőzés sikertelen volt. Ujra kezdik. Ekkor Andor *két* ujját nyujtja ki, mondván: *négy!* — míg Béla *három* ujját nyujtja ki s azt mondja: *öt.* Béla tehát eltalálta és így nyertes lett.

A játékot úgy szokták rendezni, hogy aki tíz, vagy husz (tesztés szerint meghatározandó szám) kísérletből többször találja el a kinyujtott ujjak számát, az a győztes.

RENDŐR ÉS VARGA-INAS.

UTCZA-sarkon áll a rendőr,
Jobbra tekint, balra néz:
Gyorsan vágatató fogatnak
Csendes hajítást int a kéz.

Tömörülő sokaságot
Oszlásra szólítja fel,
Eltévedett kis fiúcskát
Föl a karjára emel.

Egy-egy toprongyos alakra
Legottan rá ismer ő:
»Zsebmetsző vagy, haszontalan
Kasza-kapa-kerülő!»

Ahol baj van, ott ő nyomban
Segíteni megjelen:
Egy szóval: vigyáz a rendre,
Parancsolathoz híven:

S mégis, mégis: az a vásott
Varga-inas neveti,
Kézzel nyujtva meg az orrát,
Furulyázgat is neki.

Egyszerre csak, mintha látná,
Rendőrközpont keze hátra kap —
Hej, van is most drága dolga
A vig varga-inasnak!

Jól megrázzák az üstökét
S fültövön megtépik őt —
Pityeregve viszi odább
Az új eszímát s a cipőt.

KÖLCSÖNÖS MEGHÖKKENÉS.

(Képpel a 128. lapon.)

NEHÉZ idő a kemény téli idő még lenni a
völgyben, sikon is, hol tavaszkor, nyá-
ron tarka virág nyílik. Hát még ott fönn a
magas bércek csucsain, hol még nyáron
is alig-alig olvad a hó és csak szegényes
moha tud megélni a sziklák meredek falain!

Pedig ott fönn a magasban van a zerge
tanyája. Szeret ő ott a szirteken ugrálni s
nem panaszkodik, mert legalább ritkán
háborgatják. Nehéz a vadásznak oda föl-
kapaszkodni.

Amde télen mégis csak sok, ami sok.
A hideg ott fönn hideg ám csak igazán
s öles hó, jég borít mindent.

— Már hiába, el kell látogatnom kissé
mélyebbre a völgybe, ott inkább találok
harapni valót, gondolá a zerge.

Le is ment. Ott a völgyben már nem
ismeri olyan jól a járást s nem is sejtí, milyen
veszedelmes utra tévedt. Egyenesen az er-
dészlak felé.

Az erdész-lakból épp ekkor egy kis sétára
indult a kis tacsó, az erdész ügyes borz-
ebe. Unalmas ám ez a téli idő neki, gaz-
dája mostanában nem igen viszi magával
vadász-kirándulásra, otthon a ház körül kell
ögyelegni, mint holmi lusta házörző ebnek.

— Legalább sétálok egy nagyot, ha nem
látok is vadat.

Még nem is nagyon messzire sétált, mikor
egy kanyarulatnál hirtelen meghökkenve
állt meg. És vele szemben nem kevésbé
meghökkenve állt meg a zerge. Egy-két
percig farkas-szemét néztek. Mozgott a
tacsó s nem igen tudta, mitevő legyen.

Im itt a jó szerencse, itt a vad. Igaz, hogy ő nem ilyen nagy vadat szokott üldözöbe venni; de hátha sikerül? A zerge sem

tudta hányadán van. Megijedjen-e ettől a csöpp jószágától? Hátha jobb lesz ráijeszteni?

KÖLCSÖNÖS MEGHÖKKENÉS.

— Ejnye te vakmerő kis tacskó! Te utamat mered állani?

— Merem hát! Eleteddel lakolsz, hogy ide merészkedtél.

— Ugyan
Felököllek
holtod napj
— Szeret

Az igaz
csöppet sem
ge szarvai i
Fenyegetőle
vitézül hátr
ugatott.

— Megá
gazdám. Tu
tok! Mindj
hetvenkedés

Már ezt
a tacskó az
hat. Az ok

Hirtelen
ugy hogy a
eliramodott.
megfordult

MEGFELJ

A »KIS
mában köz

Eg

Helyese
Kund Margit
lan Mariska.
mann Béla.
kár, Horvátov
Ákos, Kövess
Emma és Vil
illeti, F. b.),
(nevedet ird
Kund Andor.
Csalányi Irén
Pali, Szivák
Gizike és Irén
Ervin, Frank
Flora, Stilly
sort vetni, v
Wittchen El
Zoltán, Radis
Marx Teréz
F. b.), Sárly
ner Margit és
és Imike, Bo
Bedy Erzsike
Kohn Géza.
Kálmán, Stur
és Miklós, it

— Ugyan! Talán azt hiszed, félek tőled? Felökellek és ledoblak oda a mélységbe, holtod napjáig is arról koldulsz.

— Szeretném látni!

Az igazat megvallva, a tacsó biz' egy csöppet sem szerette volna ezt látni. A zerge szarvai igen veszedelmeseknek látszottak. Fenyegetőleg morgott tehát, de egyuttal vitézül hátra felé huzódott, aztán hangosan ugatott.

— Megállj csak! Mindjárt itt lesz a gazdám. Tudja ő, mit jelent, ha én így ugatok! Mindjárt meglátjuk, meddig tart a hetvenkedésed!

Már ezt meg a zerge nem szerette. Ez a tacsó az ő kaffogásával még bajt okozhat. Az okosabb enged.

Hirtelen nagyot dobbantott a lábaival, úgy hogy a tacsó ijedten megfordult és eliramodott. De a zerge sem tett különben: megfordult és elvágatott vissza a magasba.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 6-dik számban közölt rejtvény megfejtése:

Egy évben 365 nap van.

Helyesen fejtették meg: Szily Irma, Kund Margit, Patterson Margit és Orsolya, Bertalan Mariska, Szücs Anna, Lakatos Gyula, Hoffmann Béla, König Dénes, Blum Ella, Gerde Oszkár, Horvátovics Rózsika, Mohilla Ernő, Szuhányi Ákos, Kövessy Rezső, Prosser János, Szathmáry Emma és Vilma (példás leveleteket külön dicséret illeti, F. b.), Kalmár Ilonka, Lálrentz (?) Aranka (nevedet ird ki világosabban, F. b.), Brüll Leo, Kund Andor, Kovács Erzsike, Weissenstein Aladár, Csalányi Irénke, Pósch Erzsé, Schulz Mariska és Pali, Szivák Irén és Irma, Schmidt Ella, Busay Gizike és Irén, Tichtl Leona, Szigeti Rózska, Scheuer Ervin, Frank Margit, Vámosy László, Selevér Flora, Stielly Walter (aki még nem tud egyenes sort vetni, vonalat huzzon, F. b.), Piltzer Ödön, Wittchen Elza, Morelli József, Mattyasovszky Zoltán, Radisics Elemér, Holub Jenő, Müller Erzsé, Marx Teréz (írást nem szokás már beporozni, F. b.), Sárffy Tibor és Alfréd, Hirsch Ottó, Mautner Margit és Viola, Fogel Ilona, Volarich Iduska és Imike, Botka Andor és Lajos, Kiszely Lehel, Bedy Erzsike (sajátkezű írást kívánok, F. b.), Koln Géza, Fried Dezső, Urbanich Sárka és Kálmán, Sturm Margit, Kutas Margit, Baum Róza és Miklós, ifj. Isaák Gyula, Soós Laura, Weisz

Etelka és Sándor, Buzáth Jolán és Lajos, Gállik testvérek, Hochreiter Rózsika (nem olvastad a mult számban a *Kis Értésítő?* F. b.), Dudás György, Bretschneider Paula, Kempksi Alice, Militzer Berta, Halász Zsiga, Stux Erzsé, Véghely Dezső és Andor, Roth Pista, Wurmfeld Zoltán, Széll Erzsike, Müller testvérek, Juhász Józsi, Herzl Antal, Hajnik Ilona, Rosenzweig Matild és Jolán, Simon Lujzika, Visy Mariska, Fürth testvérek, Schulhof Adél, Singhoffer Mariska, Balogh Annuska és Pistuka (ha belől Forgó bácsihoz fordultok, miért nem erre a névre czimezitek is a levelet? F. b.), Murárik Bercezi, Poór Elza, Schwartz István, Faludy Mariska, Waldmann Jenő, Juhász Anti, Nagy Bódika, Steiner Boriska, Frankl Paula, Kolosváry Niki (mikor irsz már tollal, tintával? F. b.), Eisenberger Matild, Mössmer Pali, Varga Sándor, Rechnitz Marcezi, Latinovits Endre, Kerner Jenő, Dobrovits Margit, Haraszthy Vilma, Salamon Ilona és Gyula, Pappszász Tamás, Nagy Katinka és Erzsike, Weinberger György, Vizi Riza, Teutschl Elemér, Gröber Berta, Rédlich Stefánia, Barcza Laczika, Kubinyi Agáta, Roth Rezső (?) és László, Gedeon Bandi, Tálassy Kornélia, Hegyessy Jolán, Sibilla Jenő, Nagy Imre, Szolcsányi Kornél, Maller testvérek, Boros Kata, Eben (?) M. Miczi (olvashatatlan, pedig nem is a te írásod, F. b.), Marczali Erzsé, Szontagh Donát és Gábor, Miklós Tibor, Kuti Sándor, Hirschler Jolán, Pazár Miklóská, Neményi Elly, Lányi J. és R. (neveteket írjátok ki egészen, másképp jövőre nem közölhetem. Csak országos hírű nevezetes emberektől érzjük be azzal, ha pusztán vezetékneveket írják alá, F. b.), Baksay Mariska, Tóth Gyula, Vass Juliska, Alberty Mariska és Emma, Engelmann Olga és Irén, Szörtsey Margit, Spitzer Jozefina, Vitályos Emma, Biel Józsa, Szájbély Lenke, Steiner Margit, Vadas Zoltán, Clement Ernő, Ringenbach Ilonka, Jámbor Ilonka, Kohn Gizella és Tercsi, Mangold Irén, Matuska Péter és György, Hochmann Erzsike, Farkas Laczika (te is más névre czimzed leveledet. Ez nincs rendjén, F. b.), Pásztor Bódogh Ibolya, Kemény Ilma, ifj. Somsich Andor, Végh Irén és Dezsőke, Forscher Juliska, Papp Béla, Szathmáry Marietta, Frosch Elliceza, Ehrlich Juliska, Polgár Bella, Kőlesy Ákos, Viesel Mariska, Dömötör Erzsike, Drechsler Hermína, Nagy Ernő, Medvey Artur és Lajos, Simon Olivér, Moesz Izabella és Ilonka, Papik Mariska, Forster Tibor, Polgár Juliska, Oláh Ilonka és Zoltán, Hübner Margit, Könyöki Ella, Reiner Anna, Melkovits Rezső, Szücs Irén és Clarisse, Forgách Beatrix, Muraközy Margit és Ilona, Bügler Paula, Haidt Margit (törekedjél nyugodtabb és gondosabb írásra, F. b.), Simó Tivadár, Eibenschütz Aranka, Lehmann Henrik, Weisz Róza, Heinrich Margit, Kun István, Kovács Béla, Hajmássy testvérek, Rétay Vilma, Bónis Iluska, Tobisch Irén (igyekezzél gondosabban írni! F. b.), Broszman Mimi, Goldschmidt Olga, Horváth Ferencz,

Fodor Jenő, Halász Sándor, Fráter Ágnes, gróf Matuschka Alfréd és László, Franke Kálmán, Kulín Imke és Rózsika, Scheinberger Irén és Bella, Warga Viola, Reztsek Erzsike és Gyula, Schill Irma, Süle Zsuzsika, Sulyok Sándor, Seethal Elma, Bogyó Rezső, Teller Alice, Pösch Rezső (olvasd el, amit a múlt számban a Rezső névről mondtam: F. b.), Bárkányi Ödön, Veisz Lajos, Okolicsányi Ida, Szabó Árpád, Scheuer Róbert, Mezey Géza, ifj. Murányi Károly, Gyémánt Ilona, Kammer Erzsike, Hugó, Árpád és Pistike, Jaulusz Ella, Kárpáthy László, Bartal Aurél, Váradi Gyula, Hirsch Ottilia, Déshy Károly és Stefi, Viltsek Aranka, Márton Erzsike és István, Ganovszky Béla, Augenföld Pista, Buzay Jolánka és Sándor, Petrik Viktor, Kiss Ferike, Elsner Margit, Stern Izor, Fülöp Etelka és Kálmán, Konyecsi Ilka, Zoltán és Gyula, Kürthy Erzsike, Breuer Oszkár, Szögyény Gábor, Tómesz Irma, Kempfner Zelma, Henrik és Sándor, Stern Erzsike és Sándor, Rex Géza, Deutsch Ilonka, Schlesinger Ede, Szücs Anna, Szeglethy Mariska és Sarolta, Tenner Elza, Horváth Ida és Nelli, Wolf Izidor, Német Pál, Sohár Irma, Ürmösi Roza és Mariska, Herczeg Ida, Jurenák Pálma, Schwarcz Emil, Lefkovits testvérek, Schreiber Erzsike, Zinsenheim Ilona, Brust Margit, Mendl Jóska, Schlosser Barna, Pollák Alfréd és Dezső, Vecsey Jánoska, Tóthfalussy Olga és Ödön, Taub Ilonka, Koppron Helenka és Iduska, Zöldi Sándor és Dani, Peti Sándor, Schvanner Gizella, Kovács Irén, Polák Karcsi, Veress Jolánka, Koneck Iván, Pap Mari, Dunki Mari, Brád Róza, Zakár Margit és Lajoska, Kohn Albert, Harangi Irénke, Frank Ilona és Margit, Stefanovich Aladár, Waigandt Anna és Hainczmann Erzsik, Országh Ida, Teszár Irénke, Patai Mariska, Anderlik Ede, Kiságyi Ilona, Kalauz Elemér, Tarnóczy Ferencz, Hecht Mártha és Árnin, Tost Aurél, Baumgartner Dezsőke, Benedek Pista, Maller Margit, Czermann Ilonka, Füzy Ilonka, Lakenbacher Vilma és Andor, Gervay Mariska, Pető Jolán és Aladár, Bortstieber Gertrud, ifj. Bolyó Károly, Nyáry Miklós, Lederer Sarolta, Fleischer Tihamér, Patay Sámuel, Stokovszki Bruna, Képes Zsófi, Fábri Aranka, Hollaki Leo, Schweiger Jenike, Engelmann Jenő, Lánzy Edith és Mariska, Geiger Mátyás, Bayer Feri, Lázár Andor, Ember Pista, Grünwald Ilona és Margit, Körtvélyessy Ilma és Bandi, Imrédi Kálmán és Károly, Kovács Irénke, Oláh, Szidi, Hallósy Elemér, Astleithner Feri, Weldin Jani, Josipovich Kálmán, Borsos Bella és József, Verédy Ilona, Hofmann Ilona, Szöllösy Aurél, Bakofen Marcsi, Gaál Alice és Jenő, Grünhúth Etelka, Vargay Sarolta, Rosenfeld testvérek (nektek is bizony hiába írtam meg a »Kis Értésítő« F. b.), Kovács Kálmán, ifj. Tormay Béla, Belák Sarolta és Stefania, Medgyessy Aranka és Iván, Kaminszky Irma és József, Rozs Ilonka (ugy látszik, nem olvastad a »Kis Értésítő« F. b.), Bródy

Ármánd, Szvoboda Etelka, Mikuleczky István, Verebely László, Szilasi Emilia, Adriányi Esztiike és Jolánka, Malmosi Magda, Schwarz Malvina, Piek Marczel (sorakozol a Rosenfeld testvérekhez, F. b).

*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Wurmfeld Zoltán, Körmenyén*, kinek a kiadóhivatal a jutalomkönyvet megküldi.

*

A »KIS LAP« XLIV. köt. 4-ik számában közölt számrejtvény megfejtését még beküldték: Hajmásy testvérek, Bónis Berta, Schlichter testvérek, Déshy Károly és Stefi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szajbely Lenke. Biztosra veszem, hogy nem sokára megcsinosodik írásod. — **B. I.** Az iskolát mint olyat soroztam be a megfejtők közé, s így esetleg az iskolai könyvtárra is néz a szép jutalomnyeremény. — **Müller testv.** Azt egy fiatal magyar művész rajzolta, ki nem rég ment ki Párisba, hogy Munkácsy Mihálynak, a világhírű magyar képművész vezetésével folytassa tanulmányait. — **Lakatos Gyula.** Köszönöm, hogy eszembe juttattad. Nem sokára tán teszek is kísérletet. — **Stux Erzsik.** Már hogy ne fogadnának szeretettel téged is? A Megváltó példáját követem, midőn azt mondom: »Engedjétek hozzám a kisdedeket!« — **Jóó Ferencz és Gábor.** A kronometer szerkezetének leírása géptanba való. Hogy írhatnám le én, aki magam sem tudom? — **Müller Erzsik.** Lesz rá gondom. Emmikét ölelem. Ha elfárad a csirke- és pulykahajszolásban, vedd az öledbe s pihentetőül olvass neki a »Kis Lap«-ból. — **Mattyasovszky Zoltán.** Már így rendben van és »me-hett!« — **Blum Ella.** Ahhoz képest, hogy nem régóta tanulsz magyarul, leveled nagyon kielégítő. Csinos írásod különös dicséretre érdemes. Ha megerősödöttél a magyar nyelvben, fogsz te még küldeni idővel jobb rejtvényeket is. — **Radicsis Elemér.** Időről-időre lesz benne részetek. — **Mohilla Ernő.** Föltéve, hogy még másutt meg nem jelent, kiadom. — **Kund Andor.** No lám: ti lombfűrészrel még külön keretet is csináltok a »Kis Lap« műmellékleteihez. Ma-holnap egész kis képtáratok lesz. Ami egyéb kedves dolgokat mondasz a »Kis Lap«-ról, az örvendetes tudomásomra szolgál. — **Gerde Oszkár.** Ha sűrűn látsz elmenni a házatok előtt, azt is észre vehetted, hogy keményebb időben mindig kucsma van a fejemben. Különben nem ez az, amelyből a ti neveiteket húzzák ki, hanem egy másik, bár könnyebb, de még öblösebb kucsám, melyet a szerkesztői műhelyben huzok kopaszodó fejembe. Írásod tetszik. — **Witcher Elza.** Csak türelmesen ki kell várni. Jön sorjában hosszabb elbeszélés, szindarab is. — **ifj. Somssich Andor.** Szeretném a szerző nevét s a könyv címét ismerni,

mielőtt határoznet nektek is, ami az ökröszke a költemények járod, de 2-odván különbeke. A P. Ilonka c sok közül kik megrajzoltaton nagyon is kés még meg nem jät illeti: ne **Oláh Ilonka** tok, a levelete nagymamának kívánságnak m Leveledben ny látszik, kitap ványal küldt nyed is meg kerestem. — jártál, mint S helye a leve észre vall, engedjek meg téged nagyon vagy vérengz madárkát. Az vésbé szeretn engedek meg hát te katoná hetik, amitől ves lovatat ugy is esheti elbukni. Erre minden harc hogy erős sz hatik mély éreznek legm nyira megsz **Medvey testv** olyan szép r és Pinczi h az első nagy szabatos, me **fercske** vagy telme. Ford Az előző üze **bely László** vagy a »K veszem. Lev kiszorította ráakadni. — tek jelentése a szerence gátja a véle **Clement Er** tett név eg társaidnak ám a »Kis

mielőtt határozok. — **Végh testv.** Az előző üzenet nektek is szól. — **Pruzsinszky Józsi.** Hát ami az ökörszem a sasok között, az a te versikéd a költemények közt. Majd ha nem a 2-ik elemit járod, de 2-od éves egyetemi tanuló leszel, nyilván különbeket fogsz írni. — **Polgár Juliska.** A P. Ilonka címét majd megüzenem, mihelyt a sok közül kikerestetem. Az egyik rejtvényedet megrajzoltatom. — **Bónis Berta.** A megfejtéssel nagyon is későn jártál. A rejtvényt, ha másutt még meg nem jelent, közlöm. Ami a leveled alakját illeti: nem olvastad a *«Kis Ertesítőt?»* — **Oláh Ilonka és Zoltán.** Ha választ nem kaptatok, a leveletek sem érkezett hozzám. A kedves nagymamának tisztelettel azt üzenem, hogy a kívánságnak meg fogok felelni. — **Simó Tivadar.** Leveledben nyoma sincs a 60 krnak. Biz' azt ugy látszik, kitapogatták onnan. Mért is nem utalványal küldted? Amaz enyves kéznek a rejtvényed is megtetszhetett, mert ezt is hasztalan kerestem. — **Okolicsányi Ida.** Te is éppen úgy jártál, mint Simó Tivadar. A forintocskádnak hiült helye a leveledben. — **Simon Olivér.** Nemes érzésre vall, amidőn arra kérsz, hogy állatot ne engedjek meghalni valamely mesében, mert az téged nagyon elszomorít. Persze nem patkányt vagy vérengző tigrist értesz, hanem lovat, kutyát, madárkát. Azt is fölteszem rólad, hogy még kevésbé szeretnéd, ha embereket, főleg gyermeket engedek meghalni egy-egy elbeszélésben. Hanem hát te katonának készülsz, s így bizony megtörténhetik, amitől az Ég óvjon, hogy nem csupán a kedves lovadat lövik ki alólad a csatában, hanem úgy is eshetik sorja, hogy kedves pajtásodat látod elbukni. Erre a szomorú dologra el van készülve minden harcos, akinek arra köll nevelnie magát, hogy erős szívű legyen. Az erős szívben azért lakhatik mély érzés is. Sőt éppen az erős lelkűek éreznek legmelegebben. Hogy a *«Kis Lap»*-ot anynyira megszeretted, örömmel érttettem meg. — **Medvey testv.** Nem nagyon sokára ismét kaptok olyan szép mesét, mint amilyen az Inezi, Finczi és Pinczi históriája volt. A rejtvényeitek közül az első nagyon is könnyű, a másik meg nem szabatos, mert a *«fecske közepébe»* irt r' bötüvel *fecske* vagy *fecske* lesz, ennek pedig nincs értelme. Fordítsatok rajta! — **Matuska testv.** Az előző üzenet első része nektek is szól. — **Verebély László.** Voltaképen tehát régiebb olvasója vagy a *«Kis Lap»*-nak. Ezt kedves tudomásul veszem. Leveledből a nagy lelkesség úgy látszik kiszorította a megfejtést, mert sehogy sem bírtam ráakadni. — **Kohn testv.** Ragaszkodástok és hűségtek jelentése nagyon jól esik az én szívemnek, de a szerencse kérékét nem én forgatom, hanem forgatja a véletlen. Ebbe bele köll nyugodnotok. — **Clement Ernő.** A találós képet besoroztam. A rejtett név egyes számai felülhaladják kis olvasó társaidnak ismereti és fogalmi körét, mert van ám a *«Kis Lap»*-nak egy 6 éves hű emberkéje is,

és az ilyen apró legényekre is illik tekintettel lennem. A megfejtéseket bátran beküldheted. — **Mangold Irén.** Ugy mint te, bizony én is fájós kézzel írok most. De azért nem hagyjuk magunkat, ugy-e? — **Jámbor Ilonka.** A te örömind nekem is örömind. Ne feledd el, hogy az a jutalom-könyv *nyeremény*-tárgy. — **Dr. P. M.** Kívánságának a kiadó-hivatal legott eleget tett. Ami a kedves ígéretet illeti, állunk elébe. — **Steiner Margit.** Persze hogy ezereken és ezereken reménykedtek, s csak egyötök a kiválasztott. De azért ne csüggedj, ha másra mosolyog a szerencse. Hiszen a *«Kis Lap»* tán magában is érdemes rá, hogy örülj neki. Szívesen látlak számos kis hiveim sorában. — **Vitályos Emma.** A csinos kézi rajzokkal, melyekkel szép kis leveledet ékesítetted, nekem nagy örömet szerezted. Hiszen te már kis művész vagy! A koczka-rejtvényedet megszerkesztettem s a közlendők sorába ígtattam. Az egyenértékű szavak elseje ellen kifogásom van, amennyiben *«talány»* nem helyes szó, mert töve *«talál»* s így voltaképen *«találány»*, helyesebben *«találvány»*-nak kellene írunk. — **Nagy Erzsike.** A borítékot te irtad? No, ez is már valami. — **Polgár Géza.** Hát bizony: haladt a *«Kis Lap»* is. Tökéletesedésre törekedünk mindnyájan, habár véges voltunknál fogva el nem érhetjük. De a jó akaraton ne muljék. — **Papp Béla.** All az alku. De mire téged püspökké szentelnek, hol leszek én már akkor! Kedvesség azonban mindenképen jólesett. — **Szörtsey Margit.** Te is ott vagy a kucsmában. Ez nyugtasson meg. — **Nagy Imre.** A *«Kis Lap»* naptárát újévkor megküldtettem minden kis előfizetőmnek. Ha nekem nem jutott, fordulj a kiadó-hivatallhoz, s amennyiben még van fölös példány, a neveden utnak indítja. — **Donáth testv.** Ugy van, amint hallottátok. Az egyik rejtvényt besoroztam. — **Szolcsányi Kornél.** Nem lesz nagyon is könnyű? Fogasabbal próbálkozzál meg. — **Szathmari Marietta.** Gyors épüledestről örömmel értesülök. — **Ehrlich Juliska.** Ha egyszer valami kedvező alkalmattal ide kerülsz a fővárosba, szívesen látlak. — **Polgár Bella.** Csak most melegegem igazában neki a mesemondásnak, mert hálátok sarkalja tollamat. — **Weinberger György.** Most is ugyan csak kurtán irtál. Meglátom, jövő leveledben mennyire iparkodol az írásban. — **Dömötör Erzsike.** Mivel a fővárosban legnagyobb a nyomor, s mert Budapesten van a legtöbb fázó és éhező gyermek: a könyör-adományaitok ezeknek juttatom. — **Viesel Marika.** Istent hozott zászlóm alá téged is. — **Lefkovits testv.** Egész sora jön még a szebbnél szebb képeknek. — **Martine.** Levél megy. — **Farkas Laczika.** A *«párdúc»* nagyon régi, a másik meg nagyon könnyű. — **Vadas Zoltán.** Csak hogy megérkezett! Nyilván ott rekedt valami hó-buczkában. — **Ida néni.** Megjött, s legott a rajzoló kezére ment. Köszönet. Csak vigan előre! — **Francke Kálmán.** Hiszen

leírásod szerint minden vasárnap, midőn jó barátok, a »Kis Lap« beköszön: igazi családi ünnep van nálatok! Már ennél bizony kedvesebb dolgot nem irhattál volna nekem. Kivánságod teljesedésbe fog menni. — **Bogyó Rezső.** Figyelmeztettek arra, amiket a »Kis Lap« utóbbi számaiban a »Rezső« névről irtam. Már bizony én háborut folytatok e név ellen, mert csak amolyan mondva csinált név ez. Bécsi születésű magyar fiu vagy, s lelkesedéssel is vallod magad magyarnak. Lám: a »legnagyobb magyar«, Széchenyi István gróf is bécsi születésű volt. Ez a fényes példa lebegjen előtted. Csinos írásodat dicsérhetem. — **Sulyok Sándor.** Ne a nyereség vágya bujtogasson, hanem inkább az, hogy a versengésben a helyes megfejtéssel te is részt vehess. — **Süle Zsuzsika.** A gyakorlat meghozza, hogy nem is nagy idő múltán csinos írásod lesz, melynek csiráit mostani betűidben fölismerem. Édes mamádnak is ezt üzenem. — **Rezutsek Erzsike és Gyula.** Ez aztán a kölcsönösség! En nektek küldök, ti meg nekem küldtök színes képeket. Mondhatom, a cziczusok és kutyák csoportja nekem nagyon megtetszett, s kedves emlékül el is teszem a »Kis Lap« muzeumba, melyben már sok efféle őrzök. Nagyra vagyok vele, hogy első levelét, mióta írni megtanult, Gyula nekem írta. Várom az Erzsikéét is. — **Weisz Lajos.** Örömmel látlak az én zászlóm alatt, s megmaradsz kis vitézemnek te is. — **Bayer Feri.** A rejtvény ügyes, közlöm is. Mért hogy a leveled külső alakja is nem felel meg? — **Fülöp testv.** Már csakugyan tavaszodik, s így biztosak lehetnek felőle, hogy »Kis Lap«-otok nem fog ott rekedni valahol a hóban. De azért a télnek is megvannak a maga örömei. Szánkázni, korcsolyázni, mily élvezet! — **Schwartz István és László.** Egy hirtelen meggazdagodott, részeges, botrányszerző tótnak a viselt dolgai még akkor sem volnának gyermeki fel-fogáshoz szabott olvasmány, ha a közölhetőség mértékét megütné. Így bizony csalódtatok abban, hogy a ti elbeszéléstek »biztosan sikerült«; bár szívesen elismerem, hogy egyes vonásokat vigan rajzoltatok le, úgy, hogy idővel megállhatót is fogtok írni. — **Szögyény Gábor.** Örülök, hogy a »Kis Lap« műmellékletei annyira megtetszettek. Sokad magaddal vagy ezen a véleményen. A »Kis Lap« régibb kötetei végett fordulj az »Athenaeum könyvkiadó hivatalához«, amely kérdésednek s kérésednek eleget fog tenni. Az említett sorokat nem kaptam. — **Sturm Margit.** A választ a »Kis Értésítő« adja meg. — **Janusz Ella.** Mostani leveleddel teljesen meg vagyok elégedve. A jövő hó 15-én tul minden csütörtökön d. u. 5 ó. szívesen mutatom meg neked, valamint minden kis látogatónnak: hogyan terem a »Kis Lap.« M. L. nagybátyád nekem kedves barátom. — **Zsoldos Miklós.** A rejtvényedet olyan kuszán irtad meg, hogy csak nehezen bírtam eligazodni rajta. De nem sajnálom a fáradságot, mert a te találós

meséd igen ügyes. Hanem azért jövőre mégis csak olvashatóbban ird meg a leveledet. — **Andrássy Alice.** Köszöneted, melyhez lány-barátaid is csatlakoznak, örömmre szolgál. — **Volarich Iduska és Imike.** Kedves anyáskátok megemlékezése, aki a ti korotokban szintén olvasója volt a »Kis Lap«-nak, igen jól esett nekem. Köszöntöm s titeket öllelek. — **Lefkovits testv.** Gyermekek és baba-szoba díszére is vannak szánva a »Kis Lap« műmellékletei. Maholnap egész képcsarnok lesz abban a szobácskában. — **Wolf Izidor.** Örvendő tudomásul veszem köszöneted. Roszcsont Ferke is nem sokára fog ismét meg szólamlani. — **Korsós Krisztina, Hirsch Otília.** Mindegyőtök neve bele kerül az én kucsmámba. De tán mégsem a nyeresé a fő-dolog, hanem az az elégtétel, hogy nektek is sikerült megfejtetetek a rejtett szót. — **Kárpáthy László.** Tehát mi kollégák vagyunk, Laczikám, mivel hogy te is szerkesztés egy lapot, melyet apa és mama járhatnak. A »Honszerlem« című versekédet is elolvastam, melyet jól utánzótt nyomtatási betűkkel irtál le, s mondhatom, hogy nemes érzelmeket hangoztatsz abban. Idők múltán irhatsz te még olyan verset is mint Bandi bácsi. — **Forster Tibor.** No lám, a te édes anyád is egy régi olvasóm nekem, s így csak annál nagyobb az örömöm, hogy követed az ő példáját. — **Détsly testv.** Ha lehet, a kiadó-hivatal segít a bajon. Az említett levél nem érkezett hozzám. A koczka-rejtvény azért hiányos, mert »ly« csak egy betű-számba megy. De ezen könnyen segíthettek. A lóugrásos rejtvény sikerült volna, ha a második szótág után legott rá nem ismernénk az egészre, mert bizony ismeri azt a gyönyörű himnust minden magyar gyermek. Szorgalmatok s ügyesség-tek dicséretre méltó. — **Oláh Szidi.** Helyesen van megszerkesztve, de ebbe a formájába a rejtvényeknek úgy bele tanultak már a te kis olvasó társaid, hogy, amint észre is vehetted, másféléssel igyekeztem megfagtatni őket. Tehát másfélét küldj. — **Szigeti Rózsa.** Jól teszed, ha mindenben megfogadod a te jó S. bácsid intéseit és tanítását, mert az derék ember. Magam is nagyra becsülöm és szeretem. Perkének, Ilonkának már csak te olvass, amíg megerősödnek az olvasás tudományában. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értésítő.

A »KIS LAP« szerkesztői hivatala ugyan-abban az épületben van, melyben a kiadó-hivatal: *Barátok tere, Athenaeum.*

»JÓ SZIV.«

Az éhező és fázó gyermekeknek.

Szilasi Emilia 2 frt 86 kr., Geiger Mátyás 80 kr.